

תורה נהדרה

לפרט?

האופציה הירדנית. נושאים אחרים — כגון פרשת-שרון ופרשת-מורעי — לא היו די טובים ומשכנעים להצדקת מעשה כזה.

והנה באה פרשת השב"כ, וסיפקה עילה אמיתית, מוסרית וחוקית. לא תירוץ, לא אמתלה, אלא עניין שאין חשוב ממנו.

כל הקהילה המישפטית בארץ, להוציא כמה מלחכי-פינכה, מאוחדת בדעתה שיש צורך בחקירה מישפטית של הפרשה. כמעט כל ציבור העיתון נאים דוגל בדריעה זו. יש להניח כי אלה

הרוטציה חל על שמיר אישית, ועליו בלבד.

פרס נגד פרס

ובדה זו מגבירה את התעלומה לגבי שימרון פרס. בניגוד להתנהגותו ההגיונית של שמיר, שראג לעצמו, התנהגותו של פרס היתה בלתי מוסכרת.

במשך שנה וחצי חיפשו ראשי מיפלגת-העבודה אמתלה או תירוץ להפרת הרוטציה. היא לא נמצאה, בגלל כישלון מדיניותו של פרס לגבי

כדי להציל את עצמו. היה מוכן לגרף ולחרף (העיתונאים נובחים...) "כנופיות", להשתמש שלוש פעם ביום בשם הביטחון, להתעטף באיצי טלה של הגנה על השב"כ ולטעון, למעשה, כי עצם חקירת האמת לגבי חלקו שלו בפרשת הרצח והשקר היא פגיעה בביטחון-המדינה.

כדי להציל את עצמו היה מוכן להרוס במכה אחת את המעמד הציבורי של נשיא-המדינה, הממשלה, היועץ המישפטי, מערכת-הביטחון כולה והשב"כ בפרט.

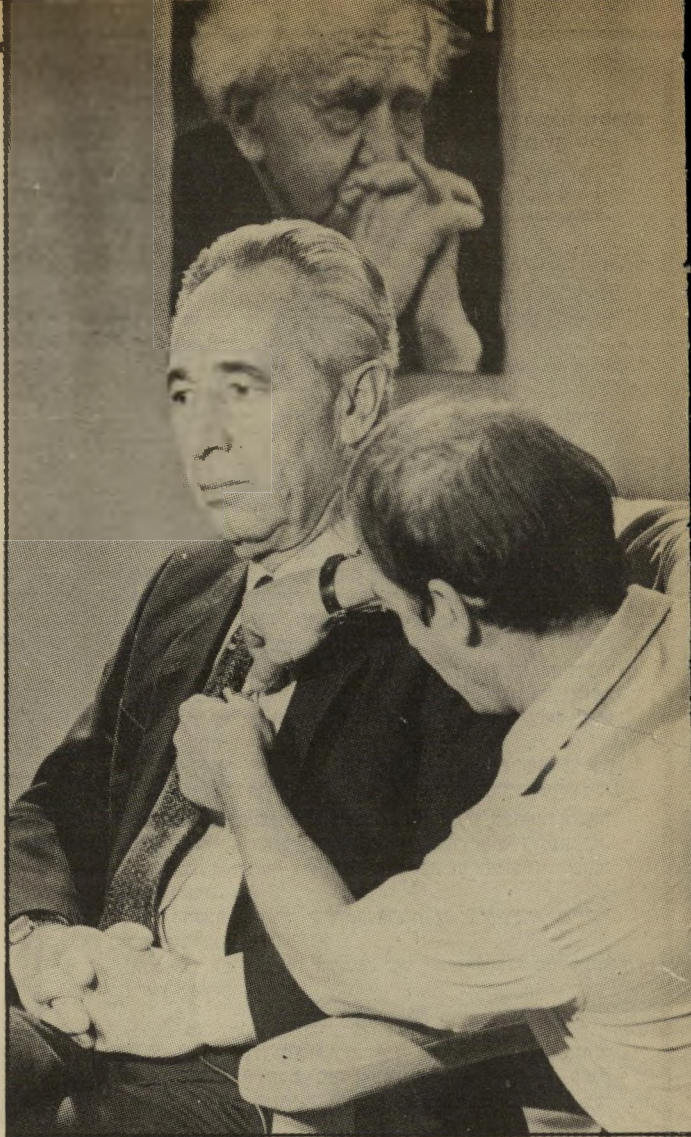
כל זה לא עיזר. היה ברור לכל כי שמיר לוחם למען שמיר, ולמען שמיר בלבד. הוא התנגד לכל חקירה, מפני שכל חקירה מוכרחה להגיע למסקנה המרי בנת-לכל: שיצחק שמיר נתן את ההוראה להרוג שבויים.

הוראה כזאת אינה רק בלתי-מוסרית ובלתי-חוקית בעליל, ואין היא רק מהווה פגיעה מלחמה. היא גם פגיעה חמורה ביותר באינטרס הביטחוני של ישראל. היא מסכנת את שלום חיילי צה"ל העולים ליפול בשבי. היא מהווה אסון.

הוראה כזאת יכולה למצוא חן בעיני חלקים פרימיטיביים של הציבור. אצל הקהל הפוטנציאלי של מאיר כהנא וכמה מסניפי-חרות, אך בעיני הציבור הנאור, בכל השכבות והעדות, היא פוסלת את בעליה מלכהן כראשי ממשלה. היא מוכיחה בעליל כי יצחק שמיר נשאר בליבו יצחק יורניצקי, איש-ההרג של ח"י, שחיסל את שותפו בלחי" בחולות ראשון-לציון מפני שלא הסכים עם דרכו; יורניצקי שהורה להרוג את הלורד מוקי, ושירו היתה בהרג הרוזן כרנאוט.

איש בזה טוב למחרת (אם יש מעליו מנהיגות אחריות). איך הוא יכול בשום פנים לשמש כראשי-ממשלה. המח" ליט על עניינים של חיים ומוות.

השבוע חדרה הכרה זו גם ללב רבים בצמרת הליכוד. אך הם לא ידעו איך לפתור את הבעיה. מאחר שהסכס

פרס לפני שידור התדמית אינה עוזרת

ה תעלומה שריחפה על השבוע היתה: מה קרה לשימרון פרס? הוא התנהג בניגוד לכל הגיון. הוא השחיר את פניו בעיני ירדנים ויריבים. בעיני מיפלגתו והציבור כולו. הוא פעל בצורה בולטת נגד האינטרס של עצמו.

שמיר למען שמיר

לא כן יריבו-שותפו, יצחק שמיר. זה נהג בצורה הגיונית לגמרי, כהתאם לאינטרס שלו.

ככל שמתקרבת הרוטציה, כן גוברת בציבור ההכרה שיצחק שמיר אינו מסוגל לעמוד בראש הממשלה. גם בקרב מיפלגתו שלו הולכת דמותו ומתגמרת. לא רק יריביו, דויד לוי ואריאל שרון, זילזלו בו. גם תומכיו המובהקים החלו מפקפקים יותר ויותר בכישוריו.

על דמותו המוסרית של שמיר נחתה מהלומה קשה כאשר הסתבר כי סוחר-קרקעות גדול ממקורביו הליכוד, שמואל עינב, העיד בחקירתו ששמיר היה שותף כמעט-גלוי למיכצע-שחי תות אריז-מרמס. סוחר-הקרקעות בגדה, שעשו הוועתק תחת דגל הפטריוטיזם וארצי-ישראל השלמה, נקראו ערב הבחירות להתייעצות עם ראשי-הממשלה. זה קרא להם לתמוך בליכוד, ולאחר-מכן, באותו מעמד עצמו, תבעו מהם אנשי-הליכוד סכר מים גדולים של כסף לקרן-הבחירות שלהם.

במדינה נורמאלית, די היה בחשיפת שערוריית-שחיתות כזאת כדי להוריד פוליטיקאי מן הבימה לצמיתות. בארץ זבתה היריעה בכמה שורות בעיתון, ואיש לא שם לב אליה.

לעומת זאת אי-אפשר היה להתעלם מחלקו של שמיר בפרשת ראשי השב"כ. היה ברור לחלוטין כי יצחק שמיר מגן על חייו הפוליטיים בצורה נואשת, ובאמצעים פסולים.

אם להשתמש בשתי המילים

"אבל אני לא מגיע!"

מבטאים את דעת הרוב העצום של הציבור הנאור.

כמו בפרשת צברה ושאתילא, נולדה תנועה ציבורית ספונטנית. תחילה קיראות-מתאהה ויוזמות של יחידים, עורכדיין ואנשי-ציבור, אחריכך התי-ארגנויות אורחיות. באיחור-מה נכנסה לעניין תנועת שלום עכשיו. גופים מיפלגתיים וחוקי-פרלמנטריים פעלו. תנועות כאלה כבר הוכיחו בעבר את כוחן, כאשר הרסו את המיתוס של בן-גוריון בפרשת-לבון וגרמו להתפטרותו ב-1963. הדיחו את לוי אשכול ממיש-רדי-הביטחון ב-1967. הדיחו את גולדה מאיר ומשה דיין מהממשלה ב-1974. גרמו להקמת ועדת-החקירה ב-1982 והדיחו את אריאל שרון ממיש-רדי-הביטחון. רק כסיל מתעלם מכוחה של תופעה זו. המגלמת את כל הטוב והיפה בדמוקרטיה הישראלית.

הקנוניה המבישה שהולידה את מתן החנינה ה"עבריינית" לראש השב"כ ולאנשיו אך הגבירה את התאוצה של מחאה זו.

היא התמקדה בשתי תביי עות, שהן אחת: להקים ועדת-חקירה מומלכתית, על פי חוק (ראו הנדון) או לפרק את ממשל-לתי-האחרות-הלאומית כדי למי-נוע את הרוטציה.

מכיוון שברור לכל — ובראש וראשונה לשמיר עצמו — כי ועדת-החקירה שתקום (אם תקום) תרשיע אותו, הרי שתי התביעות הן אחת. שימרון פרס יכול היה לקבל דרישה זו מן הרגע הראשון, בראש מורם

כבוד נשיא המדינה. מכובדי.

הנני מכהן כראש שרות בטחון כללי.

לגבי הארוע הידוע כפרשת "אוטובוס 300", נטען נגדי כי הוריתי

על הריגת שני מחבלים שנטלו חלק בפיוע רצחני שהרחש בסמוך

למוחס.

עוד נטען נגדי כי משהוקמו ועדות חקירה ננקטו הליכי משפט,

לחקירת אותו ארוע, גרמחי שעדים משל שרות בטחון כללי יעלימו

באותם הליכים, את אשר ארע למעשה במקום בו נהרגו המחבלים.

כל פעולותי בעניין "ארוע 300" נעשו בסמכות וברשות, על מנח

לקיים בטחון המדינה ולמנוע חשיפתם של הכמוסים בסודותיה.

הוגשה נגדי חלונה במשטרה ישראל ובה יוחסו לי עבירות הכרוכות

בהריגת בני אדם, הדחה לעדות שקר ושבוש הליכי משפט.

אבקש מכ"ב נשיא המדינה לחון אותי חנינה מלאה מן העבירות

המתוארות באותה חלונה.

פרסום הפרשה וחשיפת זהוהי לא יאפשרו לי להוסיף ולמלא תפקידי

כראש שרות בטחון כללי.

אודיע לכבודו כי בקשתי מראש הממשלה לפרוש מתפקידי זה.